

'De 'bling' moat wer yn 'e eagen'

Theo en Jinke de Jong en hun zonen Dooitze en Ruben gaan naar Zuid-Afrika. Wanneer, dat weten ze nog niet, maar over een paar jaar zullen ze al hun zekerheden op het Friese platteland hebben achtergelaten voor een toekomst in sloppenwijken aan de andere kant van de wereld. „God hat ús oanrekke. Straks seit er: no is it safier.”

TEKST: KOOS MOLENAAR

Theo en Jinke de Jong.

gebouwd. „Sy dogge alles mei de lokale befolking. Dat is belangryk, want gjin wurk is gjin iten. It wurk jout de minsken hoop. Wy ha hiel aardige minsken troffen, mar wy seagen ek de fertrietlike kant. Do sjochst it oan de bern: hoe âlder se wurde, hoe mear de libbensfreugd verdwynt. De 'bling' moat wer yn 'e eagen komme.” In het MFC worden activiteiten gehouden als kinderclubs, Bijbelstudie voor volwassenen, kledingmarkten, vrouwenochtenden,

dy't yn 'e kriminaliteit belanet en dêrtroch yn de gefangenis komt. De gefangenis is in broeinêst fan aids. Jonges wurde ferkrachte, as je de ferhalen hearre, dan giet de grize jo oer de grauwe.” Frans en Carly geven twee keer per week Bijbelstudie in de gevangenis. Hun ervaring is dat niet iedereen achter de tralies een slechte inborst heeft. „Do fernimst faak wol wa't in goed hert hat. Dy geane straks nei Karatara. Dêr wolle wy se helpe sadat se net wer op strjitte komme,” zegt Theo. Hij toont de foto's van zijn toekomstige werkplek. De mondelinge toezegging voor de bouw is er, maar er is nog niets ondertekend. Theo is er van overtuigd dat dit een kwestie van tijd zal zijn.

KOLLUMERZWAAG ■ Theo (41) geeft zijn baan op als bedrijfsleider van de Coop in De Westereen en Jinke (43) zal haar beroep als groepsleidster binnen enige tijd in Zuid-Afrika gaan uitvoeren. Ze zitten bij wijze van spreken klaar voor vertrek. Het wachten is op het moment dat de Heer hen groen licht geeft om te vertrekken. Vorig jaar heeft God hen aangeraakt en ze geloven dat de Heer ook duidelijk kan maken wanneer het tijd is om te vertrekken.

Theo en Jinke in Oupad.

Kinderen in Zuid-Afrika.

Het plan is om in Karatara, in de gemeente Knysna, een 'campsite' te bouwen voor kinderen en jeugd. De gemeente Knysna heeft mondeling een stuk land toegezegd, maar dat moet nog schriftelijk worden bevestigd. Verder zijn er plannen om op dit stuk land een weeshuis te bouwen voor aids-wezen en een opvang- en scholingscentrum voor ex-gedetineerden. Deze initiatieven horen bij de stichting Immanuel Ministries, die drie jaar geleden is opgericht door Frans en Carly Alkema. Deze uit Dokkum afkomstige zendelingen hebben er indirect toe bijgedragen dat het leven van Theo en Jinke vanaf 8 maart 2009 drastisch zou veranderen. Onafhankelijk van elkaar werden Theo en Jinke die dag aangeraakt door God. Voor Theo was dat niet de eerste keer: „Op myn njoggentjinde hat God my oanrekke en sein: Theo, silsto no foar my kieze of net? Letter makke God my dúdlik dat ik earst foar myn gesin soargje moast en dat der letter in grutte stap yn ús libben komme soe. Mar dat soe dan hiel dúdlik wêze. Ik bin in nuchter minske en tocht: dy grutte stap kin ek op myn 65-ste komme. Wy moatte dus gewoan trochgean mei ús deistige libben.” Maar toen kwam die dienst in de Opstandingskerk in Leeuwarden, waar Frans en Carly vertelden over hun werk. „Wy ha wol faker sendingswurkers te sprek-

ken, mar dit rekke my echt. Ik hie it gefoel dat 'k by it nekfel pakt waard. Ik frege de Heare: is dit de grutte stap dy't wy dwaan moatte? En as dat sa is, wolle Jo dan ek Jinke oanreitsje?” Jinke had 's ochtends bij het opstaan al een niet-alledaagse ervaring: „Doe't ik opstie fiede ik my oars. Der wie in rêst oer my, oars as oars. It stiet ek yn 'e Bibel: in rêst dy't alle ferstân te boppe giet. Yn tsjerke barde earst niks, mar by de kollekte foar Frans en Carly waard ik emoasje. Ik frege God: moatte wy der ek hinne? En, Heare, as dit ús grutte stap is, wolle jo dan ek Theo oanreitsje?” Het antwoord kwam meteen: „Theo hat wol fiif minuten yn 'e bank sitten te gûlen.” De aanraking van God kwam op een belangrijk moment in hun leven. Theo was bedrijfsleider bij Super de Boer in De Westereen en zijn verlangen was om zelfstandig ondernemer te worden. „Ik woe graach de Super de Boer yn Bûtenpost oernimme, mar dy wie earst net te keap. Deis nei de tsjinst belle Super de Boer my op oft ik noch belangstelling hie foar it ûndernimmerskip, mar ik haw keazen foar de sending. It is myn oertsjûging dat God dit wol mei ús libben.” Theo en Jinke geloven niet alleen om een plekje in de hemel, maar ook om een beter leven op aarde. Ze geloven in een levende God, een God niet alleen van

verhalen. Jinke: „God hat ús libbenskwaliteit ferbettere. Wy leauden al yn God, mar wisten net dat hy ús libben sa liede koe.” Straks zendt God hen naar Zuid-Afrika om daar de kansarmen uit het slop te halen. „Voor een hoopvolle toekomst in Jezus' naam” is het motto waaronder Theo en Jinke dat gaan doen. Ze zijn vorig jaar zestien dagen bij Frans en Carly op

bezoek geweest in Knysna, een toeristische plaats op 500 kilometer van Kaapstad. De gemeente Knysna heeft zo'n 80.000 inwoners, van wie 25.000 in de stad wonen. Rondom Knysna zijn dertien sloppenwijken, ook wel squattercamps genoemd. In diverse squattercamps is Immanuel Ministries van Frans en Carly actief. Op dit moment wordt in Oupad een multifunctioneel centrum

trainingen en voorlichting over aids, drank en drugs. Belangrijk is ook het dagelijks voedselprogramma voor de arme kinderen in de wijk. Vaak is de enige maaltijd die de kinderen uit Oupad thuis krijgen een soort maispap. Deze pap dient alleen als maagvulling, maar bevat geen voedingsstoffen. „Wy wolle de earmste bern iten jaan, sy fertsjinje krekt as ús eigen bern in goed miel iten. Ast fan Jezus fertelle wolst, moastst ek de leafde sjen litte troch de minsken praktyske help te bieden.” Zuid-Afrika is een land met veel criminaliteit. Niet verwonderlijk, want de arme bevolking heeft bijna niets en dus ook niets om te verliezen. „Der is in grut kultuerferskil tusken blank en swart. Joust in swarte syn moannejild, dan sjochst him faaks pas wer as dat jild op is. Sy libje by de dei. Wa sil sizze dat ik oer fiif jier nog libje, redenearje sy,” vertelt Theo. „Wy wolle se leare om nei te tinken oer de takomst. As bern net nei skoalle geane, krije se letter wierskynlik gjin baan en dat betsjut dat se letter ek wer honger hawwe. Der is ek in protte drankmisbrûk, troch harren hopeleaze sitewaasje,” vult Jinke aan. Tijdens hun reis naar Zuid-Afrika hebben ze het prachtige landschap bewonderd, maar ze bezochten ook de townships en gevangenissen. „Der is in soad jeugd

„God hat ús oanrekke. Straks seit er: no is it safier.” Ondertussen treft de familie De Jong voorbereidingen voor het vertrek. Ook de zonen Dooitze (15) en Ruben (10) gaan mee. En ook zij kijken er naar uit. Zij zullen niet dagelijks worden geconfronteerd met de ellende van de sloppenwijken, want het gezin gaat in het westers georiënteerd centrum wonen. Daar gaan de kinderen naar highschool. Ze krijgen al een tijdje Engelse les. Dat wordt, naast het Afrikaans, de voertaal in hun nieuwe vaderland. Theo en Jinke kiezen er bewust voor om niet in hun werkgebied te gaan wonen: „Do moastst net yn 'e sloppenwyk wenje wolle. In sendingsorganisaasje hat ús goed warskôge: tink om dyn eigen bern. Do moastst net 80-100 oeren oan't wurk wêze en dysels ferwaarloaze. Do moastst bytanke, do kinst net 24 oeren deis yn 'e sloppenwyk wêze, dan lûkst it sels net mear.” Het rijke centrum is omringd door dertien sloppenwijken. Daar tiert de criminaliteit welig, maar ook in de stad is het niet veilig. Iedereen in het centrum heeft dan ook bewaking. Theo's vader, die op Zuid-Afrika heeft gevaren, heeft zijn zoon gewaarschuwd voor de gevaren en geeft hem het volgende advies mee: „Hoechst net foar de Heare út te rinnen.” Binnen de familie is verschillend gereageerd op het voorgenomen vertrek: „In part wie wat skeptysk, oaren binne antúsiast. De âlders fan Jinke hawwe hert foar de sending. Sy kinne it in plak jaan. Wy reitsje de Westerske fêstichheden kwyt en dochs binne wy bliid, want wy sille wurkje oan in hoopvolle toekomst yn Jezus' namme.”

